

Antiquae Lectionis Tomus ...

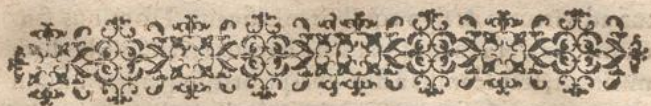
In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

Incipit Secvnda Pars.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

INCIPIT SE-

CUNDA PARS.

De miraculis eius.

IN his duobus mandatis officio ca-
lam quomodo in eis reuelationes & vision
es Domini continetur, religiosi viri non
diu post felicem transitum sancti Patris osten-
sa, ac per hoc quodam iure propinquitatis
ad præcedentia pertinebant, scientes quia hora est iam
nos terminare sermonem, huic libellulo finem dantes, iu-
go boues absoluimus lassatos. Porro vnum est necessari-
um, ut videmus. Quomodo enim ipsius libelli distinctio
bipartita est, prima quidem eius particula, peregrinatio-
nem Hebræi nostri apud Ægyptios huius mundi seu Babylo-
nios continens, secunda verò in exitu Israel de Ægypto
præsentis sæculi, & ingressu terræ veræ promissionis expli-
cita, consequenter succurrendum & consulendum eo-
rum opinioni existimamus, imo dubitationi eorum &
diffidentia potius occurrendum, quibus vitæ laudabilis
claritas, quibus preciosa in conspectu Domini mors San-
ctorum eius ostenta non sufficit, sed nisi cum Thoma mi-
racula tangant aut palpent, & nisi signa videant & prodi-
gia, non credentes eum regulo iudicant. Ut itaque tales
habentes tantam nubem testium interpositam, ad creden-
dum vel ipsius operibus imitentur, vel potius compellan-
tur.

I.

Yyy

eur ad virtutes & signa quibus mirificauit Dominus sanctum suum, etiam postquam de hac vita transiuit, hodieque mirificat, transeamus à fine libri prioris, sequentis initium facientes, de ipsius tractaturi miraculis in libro secundo, de cuius in primo vita & transitu. In principio erat verbum. Igitur cum iam Domino complaceret, ut tristitia nostra verteretur in gaudium, ut scientes eum cælo viuere lataremur, quem defunctum sæculo lugebamus, manifestauit se iterum Iesus ipsum Angelorum fecisse consortium quem ablatum humano dolebamus esse consortio. Manifestauit autem sic.

DE SVAVITATE ET SVAVI odore sepulchri eius.

II.

HONESTA quædam mater familias CHRISTINA vocabulo, cum matre sua BERTHA nomine Deo valde deuota, de ciuitate RATISPONA PRÜFENINGEN Fratrem suum visitatura accessit. Cumque die iam inclinato vehiculo domum reuerti pararent, mater quasi valesatura Sanctis, præ foribus monasterij, quia clausum erat, orare cœpit attentius, & subito miri odoris perfusa est suauitate, quem cum tacite miraretur, Ecclesiam aperiri petijt & obtinuit & intrauit, sensitque fragrantiam illam de sancti viri spirare sepulchro. Diuinæ igitur gratiæ non ingrata, regratians, votum vouit Deo Iacob, quod famuli sui sepulchrum ERMINOLDI, de cuius meritis certiorari meruerat, per circulum anni totius, nudis pedibus visitaret. Quod & impleuit, nunquam hæc vel pro viæ profunditate vel madoribus pluuiarum niuiumue rigoribus intermittens. Et hæc vidua erat & turba ciuitatis multa cum illa, ipsius exemplo, quoniam erat ex honestioribus ciuitatis, cœpit viri Dei memoriam frequen-

frequentare & illius auxilium in quibuscunq; necessitati-
bus efficaciter experiri. Hoc initium signorum fecit Iesus,
coram discipulis serui sui fidelibus, & manifestavit gloriam
suam & dignitatem quam iam accepit in cœlis, qui terre-
næ dignitatis gloriam non quæsiuit. Et congruè satis à
suauis odore incipere debuit sua glorificatio, qui se ipsum
Deo in odorem obtulit suauitatis, vt apte fracto alabastro
sui sanctissimi corporis, meritorum ipsius & famæ dulcis
effunderetur vnguentum, ex cuius odore domus Eccle-
siæ redundantius impleretur. Illud autem inter signa
quam plurima, Dominus sancto suo quasi priuilegium
speciale concessit, quod pueri ægrotantes, ad eius, vt fieri
solet ponderati sepulchrum, vel continuò eius meritis
cōualescunt, aut ab ægritudinis diuturnitate mortis com-
pendio protinus absoluuntur.

*DE ARCHIEPISCOPO MO-
guntino, qui voti sui compos effe-
ctus est.*

HOC etiam cum pię memorię dominus CHVN-
RADVS MOGVNTINVS Archiepiscopus famæ
pręconio comperisset, cum diutina laboraret
infirmate, quam ex aëre inconsueto in terra sancta con-
traxerat, nec quicquam sibi conferret experientia medi-
corum, ad sepulchrum viri cum marca argenti se ponde-
rans, cum clamore valido & lachrymis, exauditus est pro
sua forma petitionis. Postulauerat etenim vt à diuturni-
tate languoris vel cita euasione, vel beneficio saltem mor-
tis absolueretur. Qui mox antequam sedem suam attin-
geret, morte intercedēte obtinuit, quod petiuit beati me-
ritis *ERMINOLDI*.

III.

Yyy

DE

IV.

IR quidam re pauper, & luminis orbitate pauperior, deuotionis tamen & fidei copijs opulentus Prüuingen viri Dei beneficia petiturus ingreditur, & à pluribus, qui de villa vicina venerant, & ante fores stabant Ecclesiæ, ostenso sibi in Ecclesia sancti sepulchro, pueri se ducentis manu circa altare locatus est, vt petiuit, egressoq; ductore, gressum baculo suo prætentans, ad sepulchrum deuotus accessit, & humi prostratus postulauit in fide nihil hæsitans, vt lumen recipere mereretur. Moxq; se sentiens exauditum, visum recepto egressus, ductori suo videre se dixit, & omnibus qui astabant, qui eum cæcum viderant introisse, ac sibi sepulchrum ostenderant, requirenti. Hos ergo vniuersos & testes suæ illuminationis habuit & præcones. Cumq; illuminato congratulantium vox eminens audiretur, nam ipsi loquebantur ad inuicem de his omnibus quæ acciderant, ille Deum ac famuli sui merita collaudauit.

DE QVODAM CON-
uerso grauiter punito.

V.

RATER quidam ex his quos BARBATOS dicimus superueniens maligno spiritu stimulatus, & Dei gloriam non ferens, illum qui Dei ac famuli sui beneficia prædicabat, contumeliosis coepit obiurgationibus insectari, eum deceptorem ac mendacem appellans, & huiusmodi artificio venari eleemosynas largiores. Quod ille libera voce refellens abiit & recessit. At ille Barbatus inueteratusq; dierum
ma-

malorum temerario ausu debacchās, facto flagello de virgis, tribus ictibus tumbam Patris sancti proterue percutiens, ore sacrilego, Quiescas, inquit, tu ERMINOLDE, & nos inquietare desistas. Vix ista finierat, ecce Deus ultionum dominus, ultione condigna coercuit blasphemantem. Nam facies eius tanquam aqua feruenti perfusa cepit incredibiliter aestuare. Qui festinus egrediens de Ecclesia, ad suū cubiculum properabat, vt lecto decumbens alleviationem aliquam expectaret. Erat autem magister opilionum. Quem vnus de famulis suis è vestigio sequebatur, qui quidem blasphemias suas audierat, diuinæ tamen nescius ultionis, blanda ipsum pro verbis suis admonitione corripuit, illo secundum similitudinem serpentis, & surdæ aspidis, nil penitus respondente, donec venerunt ad fontem iuxta, vbi iumenta monasterij adaquari solebāt. De quo hausta sibi aqua per famulum, aestuantem faciem spe refrigerij manibus infundebat, sed vim virtutis suæ oblitus est aquæ liquor, vicemq; contrarij peragens elementi, vrebatur acius patientem. Itaq; lecto decubuit, ac inter flagella Pharaonizans, licet à pluribus, vt resipisceret moneretur, secundum duriciam suam, & impœnitens cor thesaurizauit sibi vindictam insuper ampliorem. Nam de die in diem, coreius erga domini Cōfessorem in sua duricia persistebat. Et quoniam apposuit adhuc peccare ei, & in iram concitauit excessum, apposuit super eum Deus plagas horridiores. Nam percussus lepra terribili, ab hominibus est amotus. Et cum adhuc suaderetur vt pœniteret, declinauit cor suū in verba maliciæ ad excusandas excusationes videlicet in peccatis. Nam respondit, Se adeo non peccasse quod mala talia meruisset. In huiusmodi igitur blasphemia perseverans, cum præuaricator ad cor redire contemneret, factum est in vna dierum, vt per ministrū

apposita sibi mensa, & desuper pane & potu, minister ad cibos pergeret offerendos, quibus allatis, quem miserè viuum in obstinatione reliquerat, miserabilius in peccato suo mortuum reperit. Nam in arulam plenam carbonibus, quam gratia calefaciendi sibi habuit ante positam, facie prona ceciderat, & exspirauerat præambustus. In quo patenter apparet, quod qui cæco fideli fuerat odor vitæ invitato, isti blasphemus factus est odor mortis in mortem, in resurrectionem positus & ruinam, hinc inde, cum diuersa vtriusque intulit stipendia meritorum, illum fideli deuotione illuminans, istum percutiens pro reatu. Et sicut tumulus viri Dei ter virgis cæsus est per proteruum, sic triplici plaga percussus est inimicus, ardore videlicet faciei, dehinc lepræ cōtagio, nouissimè verò morte pessima peccatorum. Cæterum descripto rigore iusticiæ, ad solatia misericordiæ reuertamur.

DE DEBILI CVRATO ET muliere correctâ.

VI.

RADOLDVS nomine puer in Monasterio, tantum de auribus singulis noctibus sanguinauit, vt mane puluinar ipsius alicui animalis perfusum sanguine videretur. Qui cum esset ad tûbam viri Dei tertio ponderatus, illico restitutus est integrè sanitati. Inter hæc augebatur quotidie credentiû in Domino multitudo, patrociniâ famuli sui requirens. Inter quos mulier quædam IERVTA nomine ad sepulchrû sancti nummo se ponderauit, quem cum in arcellam oblationum mittere debuisset, denario clam retento ad altare illum voluit obrulisse, sed dolû illico, vindicta consequebatur. Nam illi ita contracta est manus, vt nec eam extendere nec nummum excutere præualeret. Ad cor igitur re-

uerfa

uerſa ſtagello, redit ad archam denariū immiſſura, ſtatimq; miſericordia & veritas obuiauerunt ſibi, nam manū quam dolus concluderat, veritas patefecit. Miſſo igitur nummo quo mitti debebat, gaudēs mulier alium obtulit ad alrare.

QVOD PRO TEMPORE

ceſſauit à ſignis.

QVM itaq; turba venerantium ſeruum Dei, diatim accreſceret, Monachus quidam VVOLF-
RAMVS nomine, ſepulchri cuſtodia deputatus, ſuper illud ædificare propoſuit ædiculam cancellatā, p quendā BERCHTOLDVM nomine, carpētariū, qui homicidio perpetrato nondum Eccleſiæ reconcilari meruerat, dictum opus incipiens conſumauit. Porro Dei famulus ſacrilegum in Eccleſiam illius ingreſſum, & opera manuum cruentarum aſpernans, ſolita beneficia requirentes per annos aliquot deſtitit exaudire. Quod cum Fratres ſolertius perpendiſſent, ipſam ædiculam prudenti conſilio remouerunt. Sed non ſtatim ſinis, vt Dei ac ſui famuli dedignatio placaretur.

VII.

QVOMODO ITERVM CLA-

ruit ſignis & miraculis.

QUITVR quia non obliuiſcit miſereri, cui proprium eſt miſereri ſemper & parcere, cū rogatur, aliquanto tēpore iam decurſo, anno M. CC. vi. ceſimo quarto Dominicæ incarnationis, ſtetit Phinees, & placuit, B. ERMOLDVS videlicet, vt auerteret iram eius, quem opus offenderat homicidæ. Quidam ergo VVALTMANN nomine ciuis Ratiſponenſis à quodam
RVBER-

VIII.

RVBERTO qui fratrum vestibus præerat, sibi familiari, familiariter requisivit, cuius sepulchrum hoc esset, quod in medio Monasterij cerneretur. Et audito quod primi Abbatidis esset istius loci, & quod idem fuisset vitæ sanctissimæ, quodque in carne adhuc & post mortem miraculis claruisset, & ab his destitisset ad horam, ex causa qua nesciret. Dictas VVALTMANNVS illi RVBERTO, scito, inquit, quod in breui Dominus iterum eius merita declarabit. Vidi enim in visione me cum multis intrasse hanc Basilicam ad orandum, & ecce à parte capitis tumuli, arbor, ut videbatur, aurea tantæ magnitudinis succrescebat, ut latitudo ramorum ipsius cunctam repletet Ecclesiam, & extra ianuam insuper se protendens. Quo profecto protendebatur, quia q̄ olim dixit Dominus Domino meo vnigenito suo Christo passo in carne, hoc famulo suo similiter, etsi non sicut vox huiusmodi dilapsa ad eum magnifica gloria, ipso tamen effectu esset in breui dicturus, Et clarificaui & iterum clarificabo. Clarificaui videlicet degentem in carne vita insigni, transitu glorioso de mundo migrantem, virtutibus & miraculis iam defunctum, & iterum clarificabo in nouissima tuba, inter omnes electos, interim vero sequentibus signis, quæ pro negligentia & reatu quorundam pro tempore cessauerunt. Quod & rerum euentus in proximo declarauit.

DE TVERO COECO ILLVMINATO.

IN QVODEM paucis diebus elapsis, vespere Sabbathi, cum post officium vespertinum, processio ante altare sanctæ CRVCIS solito ageretur, quidam aderat inter multos, qui puerum cæcum in brachijs depor-

deportabat. Cui cum ianua clauderetur egresso THEO-
 DERICVS quidam Monachus ei obuians, & vidēs puerum
 esse cæcum, redire consuluit, & sancti suffragia postulare.
 Populo itaq; qui iam exierat redeūte cum puero, Deo ac
 famulo eius pro illuminatione pueruli à cunctis obnixius
 supplicatur. Et continuò Deus omnium exauditor, cæcos
 oculos claro lumine reuestiuit, suum glorificans Con-
 fessorem. Rogatus ergo pueri gerulus, apud nos aliquam-
 diù demorari, ob tanti miraculi testimonium recusauit,
 se quidem & puerum esse protestans, patre & matre caren-
 tes, & de GALLIA BELGICA oriundos ex territorio TRE-
 VERENSI, seq; puerum compassione fraterna ad diuersos
 Sanctos spe circumtulisse salutis, cuius subuentionem ex-
 pertus nunc esset beati ERMINOLDI gloriæ reservatam.
 Ideo, inquit, iam propter quempiam non tacebo, & pro-
 pter aliquem non quiescam, donec ad solum natale re-
 gressus, annunciem huius sancti præconia circumquaq;.

DE PARALYTICA curata.

QUÆM mulier quædam iuuenula de ciuitate
 RATISPONENSI à parentibus matrimonio
 copulata, ita post breue tempus est dissoluta
 paralyti, vt loquendo vsum prorsus amitteret, oculo al-
 tero priuaretur, dentes haberet ad inuicem ita compres-
 sos, vt hora refectionis cultello vix soluerentur ad escam,
 manibus quoq; contracta & pedibus, miserabile sui specta-
 culum præbebat. Quæ more solito, ponderata iuxta se-
 pulchrum viri Dei per suos, mox tam integraliter est sa-
 nata, vt quæ ab alijs deportari consueuerat, pedibus sanis
 accederet ad altare, & manibus ante contractis sacrificium
 offerret

X.

Zzz

offerret, & muto prius ore Missam, à Sacerdote deposce-
ret celebrari, oculoq; recepto latissime remearit ad pro-
pria cum amicis.

DE CONTRACTA CV-

rata.

XI.

ED cum gratias etiam postmodum Dominò
redditura, sepulchrum Sancti frequentius vi-
sitaret, puella quædam allata est, cuius manus
contracta erat omninò. Quam manum cum mulier an-
te dicta tumulo confessoris imposuisset, astantibus fratri-
bus & orantibus pro eadem puella, clamans, OCH, integra
sanitate recepta, in momento in ictu oculi manum ante
contractam extendens, ouum quod casu in tumba iace-
bat, puerili more attraxit, iocunditatem & exultationem
suisumq; executiens vniuersis.

DE QVODAM PVERO

curato.

XII.

LIVS quidam puer, carne scæda in inferiori
palpebra succrescente, turpem faciem præfe-
rebat. Quam carnem cum medici & chi-
rurgici dicerent resecandam, amici maius periculum me-
tuentes, consilio saniori, Deo & seruo eius deferendum
puerum sponponderunt. cumq; mane iter arripere surre-
xissent, misericordia præuenerat iã fideles, carnemq; ab-
stractam penitus inuenerunt; in patrata rei signum, san-
guinea tantum macula remanente. Qui beneficio Do-
mininò ingrati, votum deuotè soluentes ad tumbam san-
cti puerum adduxerunt, narrantes laudes Domini & vir-
tutes eius fratribus vniuersis.

DB

LIBER II.
DE ALIO PVERO
curato.

PVER quidam cum continuo vomitu fatigatus esset, nil penitus alimonie retinebat. Qui ad tumbam sancti ponderatus à suis, sine mora plenam adeptus est sanitatem.

XIII.

ALIUD MIRACVLVM.

QVÆDAM mulier horrendo ventris adeò fuit inflata tumore, vt ab alijs, & à se ipsa grauida crederetur, paciens crebras, sicut solent, habentes in vtero, punctiones; verum solito prægnantium tempore deuoluto, cum se non esse grauidam comperisset, ad sancti viri Dei sepulchrum cum oblationibus & Dei laudibus se præsentans.

XIV.

Videtur aliquid decessi.

ALIUD MIRACVLVM.

QVÆDAM AGNES in sancti PAULI MONASTRIO MONIALIS incredibili tussis incommodo fatigata, ad inuocationem famuli Dei sensit continuo liberatam. Quæ tempore alio morbo simili repetita, repetita oratione ad Dei seruum secundo mox curata est per eundem.

XV.

IIIIX

DE QVODAM IUVENE

sanato.

IVVENIS quidam dictus VERIEVS de CVVREN dolore grauissimo capitis molestatus, ad sepulchrum sancti deuote se ponderans sine mora est redditus sanitati.

XVI.

DE MV.

Zzz 2

DE MULIERE PARALYTICA curata.

XVII.

MULIER quædam paupercula grauissima dissoluta paralyti per decem & octo hebdomadas, pro quantacunq; corporis sui necessitate, vel se mouere delecto vel surgere non valebat.

Quæ de viri sancti virtutibus concepta fiducia, quodam diluculo vestibus suis induitur in PRVVLINGEN asserens se ituram, quam cum scemina commanentes insanire præ infirmitate putarent, deduci ab eis ad ostium attente postulans impetrauit. Hæc inter tenentium manus sanctum obnixius obsecrauit, vt si votum eius sibi placeret atq; deuotio, vires deambulandum sibi apud Dominum obtineret. Nec mora tanta celeritate, quas ductrices habuerat antecessit, vt primæ nouissimæ & prima nouissima in itinere viderentur & vix eam aliæ consequi prævalerent.

ITEM DE QVADAM MULIERE sanata.

XVIII.

LIA mulier dicta ALHEIDIS, de villa vicina cornobio, sic est percussa paralyti, vt ore retorto deformiter ad maxillam & vno oculo excæcato, horrendam faciem circumferret. Hæc in vigilia Epiphaniæ, quædo in crastino anniuersarius Sancti peragitur, ad sepulchrû eius accedens, eius suffragia intensissime flagitauit. Itaq; mane regressa orauit eundem sermonem, & statim ore ad statum pristinum reformato, & oculo restituto, similiter plenam est adepta sanitatem.

DE

DE QVODAM FRENE- tico curato.

VIDAM HARTVVICVS de CHEPEN ex nimio morbi feruore raptus in frenesim, de manibus se tenentium sæpe proripiens, currensq; per syluam, more lymphantium ferebatur. Qui adductus ad tumbam serui Dei per amicos, sancti ERMINGOLDI obrentu, post modicum integrè restitutus est sospitati.

XIX.

ALIVD MIRACV- lum.

LIVS quidam LEYTVVINVS de villa eadem à graui nimis infirmitate iuxta idem sepulchrum, Sancti meritis continuo est sanatus.

XX.

DE MVLIERE QVADAM contracta & sanata.

VLIER quædam paupercula gressu carens de loco ad locum scabellis se manualibus promovebat. Hæc ad sepulchrum viri sancti deueniens, ipsius auxilium inuocauit, & protinus consolidatæ sunt bases eius & plantæ, ita vt baculi sustentaculo ad ambulandum sit contenta.

XXI.

ZZZ 3

ALI-

OCVS fratrum HENRICVS nomine, cognomi-
ne VVIRTH cum post febres acutas, tibi-
arum, oculorumq; dolore maximo laboraret, in die
Natalis domini summo diluculo, ad sancti viri
sepulchrum deuotius orans accessit & statim sanitate re-
cepta per illum, suscepit domini misericordiam in medio
templi sui, vbi famulus domini requiescit.

DE INFIRMO QVODAM sanato.

ERCHTOLDVS quidam ciuis de RATISPO-
NA, cum de terra sancta reuerteretur, morbo ce-
pit grauissimo cruciari. Porro in partes veniens
ALIMANIE, auditis beati ERMINOLDI virtu-
tibus per diuersos, pro sanitate recipienda ipsum attentius
inuo-
cauit, in suae exauditionis indicium, antequam do-
mum suam intraret, postulans se curari. Quod fideliter
petijt efficaciter consecutus, recepta imo praecepta potius
integra sospitate domum reuersus est, vt petiuit.

DE QVADAM MVLIERE curata.

IVSDEM PERCHTOLDI filia filiã habebat ACN-
TAM, cuius pudenda morbus horrendus, qui
cancer dicitur occupauit. Anxia ergo mater pro
filia, ipsam ad tumultum viri Dei perduxit, eiusq;
inuo-
cato suffragio pro filiae sospitate, censum quinq; num-
morum se sibi promisit annis singulis oblaturam. Quo fa-
cto filia plene curata, materna deuotio cito se gratulata
est exauditam.

DE

DE QVODAM PVERO

curato.

ALTERA quoq; filia eiusdem BERCHTOLDI, filiū parvū habebat difficultate urinādi graviter laborantem. Cumq; medicorum alij esse straguriam, alij vero calculum indicarent, cumq; oportere incidere testarentur, amici eius ponentes in Deo spem suam, Beati ERMINOLDI patrocinia requirentes, non sunt fraudati à desiderio suo. Nam puer adductus, ad sancti viri sepulchrum illico integraliter est sanatus.

XXV.

DE DOLORE OCULO-

rum curato.

ALIVS item civis RATISPONENSIS, OPERTVS nomine filiam quandam habebat RAPOTONIS vxorem, quæ oculorum dolore ferme cæcata, ducta ad viri Dei sepulchrum, cum decem nummos in censu eidem promitteret annuatim, insperatam oculorum recepit protinus claritatem.

XXVI.

ITEM DE OCVLORVM

dolore fugato.

QUIDAM de ipsa etiam ciuitate HENRICVS qui VICEDOMINVS appellabatur, simili dolore laborās, ductu amici sui cuiusdam etiā HENRICI vocabulo, ad sepulchrum Patris Sancti deueniens, simili deuotionis affectu, effectū curationis simili ostendit.

XXVII.

DE

DE S. ERMINOL. PRUFENIN.
DE QVODAM DEBILI
curato.

XXVIII.

ILLIVS eiusdem HENRICI, filium quendam habebat, qui distortis pedibus difficili gradiebatur incesu, qui & ipse ERMINOLDI meritis est curatus.

ITEM DE DEBILI

curato.

XXIX.

LIO autem tempore idem HENRICVS. à Deo fluxu cœpit sanguinis infirmari, vt nullo medicamēto quicquam proficere se sentiret. Ad nota ergo sibi iam secundò Patris sancti suffragia se reuertens, iterum curari meruit per eundem dominum nostrum, famulo eius fideli manu contacto, cuius fimbriam olim tangens hæmorroïssa recipere meruit sanitatem. Hic iam tertio manifestavit se IESVS eidem HENRICO, in sui gloriam Confessoris.

DE DÆMONIACA

liberata.

XXX.

IN CASTRO NAFVRCH mulier quædam LEVKARDIS, cuidam iuueni matrimonialiter copulata, cum quadam die vitreis annulis more luderet puellari, maritus offensus eò quod necessaria negligens vanis intenderet, maligni spiritus ei imprecans incautus inuasionem, coniugi non cōiugaliter maledixit. Statimq; vt vel vanitas huius vel illius acerbi-

acerbitas nimia puniretur, Diabolus mulierem inuadens acerrimè cruciabat, & verba per eam blasphema & turpia proclamauit, accedentium culpas eis improprians & peccata. Cumq; sacerdotes super eam dicerent exorcismum, Vestra, inquit, Dæmon verba non curo, nec attendo plateramenta, repellendus **ERMINOLDO** reseruor, ille accepit reiiciendi me potestatem. Et mirati sunt vniuersi qui aderant, & ipsi nil horum intellexerunt, eò quod nondum ad partes illas viri Dei præconia peruenissent. Et murmur multum erat de eo in populo, quem Dæmon diceret **ERMINOLDVM** & dicebant ad inuicem. Quid est hoc qd dicit nobis Dæmonium? nescimus quid loquatur. Cum itaq; crederet se illudi, affuit de **RATISPONA** **RYPERTVS** quidam, qui diceret se intelligere id quod Diabolus loquatur. Et incipiens interpretabatur illis qui aderant, verba quæ dixerat inimicus, beati **ERMINOLDI** vitam & sanctitatem, & miracula plurima manifestans. Ille est, ait Dæmon, ille est de quo loquor. Instructo ergo vehiculo mulier superposita in **PRÜFENIGEN** adducta est per amicos. Cumq; deuentum esset ad fores Ecclesiæ, illa reniti manibus cœpit & pedibus, sed vi deducentium & labore non modico, sepulchro est superposita viri Dei.

Vbi cum fratres dicerent exorcismos, & preces effunderent pro vexata, vix illa ne effugeret tenebatur. Cum subito Deo suum famulum honorante, mulier altius ingemiscens, Ach achq; proclamans quasi resoluta in somnum protinus conqueiuit. Cumq; ablata sepulchro in terra super plumarium reclinata fuisset, & an haberet melius, quæreretur, optimè sibi esse ac se liberatam esse respōdit, se nil penitus virium habere. Igitur amici cū illa tota nocte ad sancti tumulum excubantes, mane viam arripiunt reuertendi, & cum iter agerēt vocem huiusmodi Dæmonis

Aaaa

audie-

audierunt, Etsi ad te accedere non præsumo, à te tamen longius non recedam. Sana tamen mulier est domum reuecta. Nō multum temporis intercessit, & ecce amici fœminæ liberatæ, Deo gratias non agentes, obliti sunt beneficiorum eius, & mirabiliū eius, quæ ostendit eis in illa. Ideoq; quantæ culpæ ingratitude sit apud Dominum, meminere protinus experiri. Deniq; cum Dei ac sui famuli beneficia magnificare inter suos & laudibus dignis attollere teneretur, illi magis ea occultare ac tegere satagebāt. Cum ecce subito in patris sui conspectu, Dæmon reuertens, in domum suam vnde exiuit, nouissima hominis istius peiora prioribus faciens, per os eius cœpit horribiliter exclamare, Quæ vos occultare nitimini, ego faciam omnibus manifesta. Hoc dicto acrius eam cœpit quam antea cruciare. Igitur amici eius merita ultione confusi, vexatione dante, vt assolet, intellectum, ad cor redeunt sua ingratitude pœnitentes. Itaq; ad benefactoris sui refugientes auxilium, vt sui misereretur & patientis, negligentia ipsorum dignanter oblitus, humillimè postulabant. apud sepulchrum igitur viri Dei denuo pernoctantes, Domino sui famuli merita declarante, mane sanam eam & incolumem receperunt. Sicq; Dominum collaudantes, vt decuit, cum sana & laetantes ad propria sunt reuersi.

DE

DE MULIERE MONO-

cula curata.

Mulier quædam per octo annos oculo vno prorsus orbata, plena fide ad sepulchrum Confessoris accessit. Quæ cum tota deuotione mentis oraret, coram omnibus qui ad Annunciationis Dominicę festam conuenerant, lumen ad reuelationem insignium meritorum & gloriam Christi famuli declarandam læta recipit, turbam non modicam habens suæ testem illuminationis, & Dei & eius famuli laudatricem.

XXXI.

DE QVODAM PVERO DE-

bili curato.

In parascæue quædam de RATISPONA mulier puerum fere septennem adduxit, ad memoriam viri sancti, distortos imò prorsus inuersos pedes habentem, ac impotem habentem ac impotem ambulare. Pro quo dum mater tota die vsque ad horam prandendi precibus institeret, integræ puer est restitutus sanitati, qui & in miraculi perpetrati memoriam de fratrum prandentium manibus sæpe postmodum panem & cibos accipiens, domum detulit matri suæ.

XXXII.

DE PVELLA PARVVLACVRATA.

LIA quædam mulier puellulam fermè quinquagenam similiter pedes habentem inuersos, & nunquam valentem aliquid ambulare, ad sancti sepulchrum in vigilia Pentecostes apportauit. Et ecce inter compulsandum ad vespertas, plurima turba præsentem, plantis eius ac pedibus ad rectitudinem restitutis, vsum gradiendi recepit, iuxtaq; sepulchrū, primo

XXXIII.

Aaaa 2

qui-

quidem pedetentim obambulabat, deinde vero diatima magis magisque proficiens integraliter est curata.

DE EPILEPTICA CV-
rata.

XXXIV.

EROLDVS quidam ciuis de RATISBONA filiam habuit, quæ morbo epilepsiæ adeo vexabatur, vt quotidie bis vel ter elideretur ad terram. Pro qua dum parentes, per dies triginta continuos, ad sepulchrum sancti viri eam ponderare voluissent impleuissentque quod vouerāt, filia reddita est integræ sospitati, obuiantibus sibi Dei misericordia & vouentium & reddentium veritate. Qui & sancti beneficio respondentes, curatam eandem ob viri Dei sepulchrum, cum vna candela per annos singulos obtulerunt.

DE QVADAM MVLIERE
multum debili curata.

XXXV.

VLIER quædam ALHAIDIS dicta de TVTEN-
VVACH, omnium destituta membrorum of-
ficijs, viro Dei ad censum nummi vnus
annis singulis se deuouit. Nec mora, quæ om-
nium membrorum vsu caruerat, omnium membrorum
gauisa est se vsui restitutam.

DE QVODAM VVLNERATO
sanato.

XXXVI.

VO quidem Satellites simul erant ad pranden-
dum, & capta præda quando diuidunt spolia
tales, ceperunt mutuo corrixari; vno accusan-
te quod minus sexaginta denarijs recepisset, alter propter
domini

domini sui potentiam quem habebat, verba focij contemnente & irrogante insuper illi contumelias & terrores; ille iniuriæ acceptæ non immemor, exinde quærebat opportunitatem, ut eum traderet cum sibi fortuna, qui gravamen intulerat. Quadam itaque diu læsus & læsor obuiauerunt sibi, & iniuriatorē se agentē incautius iniuriat gladio petijt improviso, vulneratumq; grauissime ad terrā vsque prostrauit. Quo iacente, super dolorem vulnenum eius addidit ampliora, & plagis impositis abijt semiuiuo relicto. Delatus igitur ad hospitium lacero corpore, biennio lectodecubuit, ita quod nullatenus valebat assurgere decodem. Vxor autem illius flebat quotidie & lugebat, eo quod vnde cōduceret medicum non habebat. Tabescente sic illo, & illa mœrente, nocte quadam reuerenda quædam matrona, flenti vxori non per somnum, ut assolet, sed clarissima visione apparens, Quare mœrore consumeris, ait, absque profectu? Virum tuum Beato *ERMINOLDO* trans mitte, & remittet eum incolumem. At illa: Quomodo eum sibi transmittam, cum de lecto nequeat se mouere? Respondit quæ apparuerat, Tantummodo voueat se iturum, & vires augebuntur. Hoc dicto disparuit. Vxor vero narrauit viro quæ viderat, qui facto voto, mane accepto baculo iter aggressus, licet cum difficultate ad tumbam sancti deuenit, seque ponderans domum regreditur, plenam, ut credimus, postmodum

capiens sanitatem.

Aaaa 3 DE

DE S. ERMIN. PRÜVENING.
DE DOLORE OCULO-
rum curato.

xxxvii.

VRIFEX quidam GOTFRIDVS nomine gentē
SVEVVS, vir miræ simplicitatis, in artis illius
omni genere, cunctis qui erant RATISPONÆ
peritior, grauissimam oculorum paciebatur
infirmatē, adeo vt vnus oculus excæcetur, insuper ver-
sus in cruentam carnem & nigram; non autem habens
precium medicos conducendi, cum vetularum ac mulie-
rum experimenta quam plurima sine profectu aliquo re-
quisisset, audiuit mulierem peritissimam in huiusmodi esse
apud HERBIPOLIM, ad quam dum pergere decreuisset, sed
careret expensis, consultum est amicis, vt obmissis omni-
bus, suffragia beati requireret ERMINOLDI, quibus ille cō-
sentiens, oculo argenteo fabricato, ad sepulchrum sancti
eo se ponderauit. Mira res sub spacio noctis vnus, oculū
sanum ac purum perspicacioremque recepit, quā ante
morbum se meminit habuisse.

DE PVELLA DEBILI
curata.

xxxviii.

ENRICOVS quidam ciuis de RATISPONA, die
quadam venit in PRÜVENING, Deo & sancto
suo supplicaturus. Qui audiēs inter multos à sa-
cerdote qui celebravit, Dei famulum com-
mendari, habere se filiam testabatur, quæ cum octo annis
nunquam ad ambulandum terram suis pedibus tetigisset,
ipseq; adductam eam tribus ponderasset vicibus, ad viri Dei
sepulchrum, adepta est integram sanitatem, quæ firmis
nunc gressibus vsq; in diem vatur hodiernum.

DE

DE MULIERE FRAVDVLEN-

ta correcta.

MATER FAMILIAS quēdam de RATISBONA, cum XXXIX;
 per se venire non posset, nummum ad offeren-
 dum accedendo absq; candelis, per mulierem
 manentem secum in domo, ad sepulchrum viri
 Dei transmisit. Quæ cum alijs mulieribus veniens, can-
 delas quidem accendit, nummum obtulit ad sepulchrum,
 sed clanculo retrahens ipsum, & fraudulenter marsupio
 suo cum imponere cogitabat & reservare. Sed mirum
 in modum duo digiti quibus illum abstraxerat & tenebat,
 ita continuo sibi sunt coacti, ut eos nec ab invicem sol-
 vere, nec nummum excutere prævaleret. Abijt ergo cum
 sociabus tristes & mœrens. Quæ cum venisset in campum,
 causam ab illa fletus inquirunt. Illa suum confessi rea-
 tum, manum protulit subtrañtricem, digitis adhuc tena-
 citer coherentibus & tenentibus quod abstulerant in oc-
 culto. Quem cum mulieres auellere niterentur, nihilque
 proficerent, saniori vñ consilio, cum rea regressa manum
 cum furto super tumultum posuerūt, pro absolutione furis,
 Deum eiusque piissimum Confessorem suppliciter inuocan-
 tes. Statimq; digiti qui ad furandum auferendumque
 cohererant, ad restituendum laxati sunt & soluti. Denar-
 io itaq; misso in archam, mulieres cum gaudio Deum lau-
 dantes & familiam eius, ad propria redierunt. accepit
 autem omnes timor & magnificabant Deum,
 qui hoc miraculum audi-
 erunt.

DE

DE SVRDA CVRATA.

XL.

ALTERA quædam LEVKARDIS tantam incurrerat surditatem, vt tinnitu aurium crebro nimium læderetur, quæ tumbam viri DEI tertio visitans, plenam adepta est sanitatem.

DE DOLORE OCVLORVM

fugato.

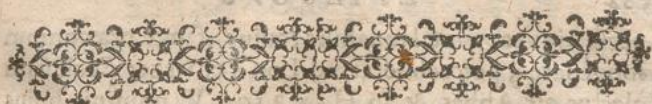
XLI.

LIA quædam mulier tantum dolorem paciebatur in oculis, vt multo tempore clausis eisdem cæca esse crederetur, quæ cum ad auxilium viri DEI deuota venisset, statim in ipso ingressu Ecclesiæ diu clausi sunt aperti. Apertionem autem eorum tanta est lachrymarum effusio subsecuta, vt vestes mulieris vsq; ad pectus adeo madidarentur, vt persusæ fluuiο viderentur. Accessit ad tumbam, Deo gratias agens, eiusq; magnifico Confessori, domum inde rediens, plena post modicum gratulata est ospitate.

Multa quidem & alia signa fecit Iesus, famulum suum honorans, quæ non scripta in libro hoc, quæ vel quorundam simplicium fratrum humilitas vltro suppressit, vel aliorum incuria obliuioni tradidit negligenter. Hæc autem quæ auribus nostris audiuius, patres nostri annunciauerunt nobis, & seniores fide dignissimi, breui calamo perstringentes, futura quorum Deus sibi noticiam reseruauit adnectenda committimus diligentia postero- rum. Nam fiduciam talem habemus in Domino quod nisi requirentibus famuli sui dilecti suffragia deuotionis & fidei vasa defecerint, sui oleum non deficiet Helisei, ipso præstante qui est benedictus in sæcula sæculorum, Amen.

EPI.

EP I L O G V S

supra dictorum.

VM fidelium pia deuotio amplius & perfectius circa nota quam incognita moueatur, vt vniuersi qui praesentem sunt ingressuri Basilicam, Cœnobij huius P R Ū F E N I N G E N S I S originem ac profectū, vſq; in hæc tempora non ignorent, pagellam hanc omnibus accessuris, vice speculi duximus adhibendam. Sciendum est igitur quod anno post partū virginis gloriosæ M. C. I X. Beatissimus Pater sanctus O T T O B A B E N B E R G E N S I S Episcopus diuina reuelatione præmonitus euidenter, vt in gestis eiusdem plenius continetur, locum hunc in Dei ac sancti Georgij Martyris victoriosissimum fundauit honorem, eoq; in domibus, habitaculis, officinis clauſtro conuenientibus, per ipsius studium & industriam laudabiliter consumato, ac communito liberaliter & abunde prædijs, syluis, ceterisq; possessionibus, quas necessitas cœnobialis vite requirit, fratres collegit & instituit in eodē, qui sub beati regula B E N E D I C T I Deo ibi perenniter militarent. Collecto ergo conuentu beatum E R M I N O L D V M, cuius sepulchrum in medio Basilicæ cernitur, huic Ecclesiæ primum Domino disponente præfecit Abbatem, euocatum tam multiplicibus quàm supplicibus literis de H I R S A V G I E N S I Cœnobio. In quo sub beati V V I L H E L M I regimine monasticæ vite iugum portauerat ab adolescentia sua. Vnde iam pridem propter summam

Bbbb

perfectio.

perfectionem vitæ laudabilis, cuius famæ præconium longè lateq; percrebuerat, ad *LORACENSEM* Ecclesiam electus est Abbas, & ab *HENRICO V.* nominis huius Imperatore, regalibus solenniter inuestitus. Cui Ecclesiæ cum paulo plus quam anno gubernatione sanctissima præfuisset, ac sub tantillo spacio temporis, non minus quàm quadraginta Domino sanctæ religioni filios aggregasset, & ibidem, propter quædam conscientie leuem scrupulum, culpam timens, vbi culpa omninò non erat, dignitatem Abbaciæ illius resignans, cum fratribus Deo collectis, ad *HIRSAVGIENSE* cœnobium remigravit, vbi cum suis iocundè receptus est & seruatus, & aliquanto tempore demoratus ibidem. Demum anno domini *M.C.XIII.* à venerabili fundatore nostro, huic loco vt dictum est gubernando præficitur primus Abbas, & rogatu venerabilis domini *HARTVVICI* tunc *RATISPONENSIS* Episcopi & consensu, per sanctæ memoriæ *Vdalricum* Patauensem Episcopum in Abbatem solenniter consecratur. Cumque in cura suscepti regiminis boni pastoris instar, verbo pariter & exemplo subiectos à malo retraheret, prouocaret ad bona, nihilq; negligeret faciendum, sed inuigilaret diuinis operibus incessanter, Diabolus sua damna & Dei lucra videns, & inuidens quotidie crescere per eundem quosdam, maliciæ suæ satellites, ad sancti patris animauit interitum & armauit. Ne igitur venerabilis Christi Confessor, qui regimine Patriarchas, Apostolos documentis & signis, virgines castitate conciuēs habere meruerat, martyrum quoq; palma careret, post multas iniurias, cōtumelias, & terrores, ab vno, ministerio diaboli ligneo per insidias veste percussus, aliquandiū superuiuens, tādē in Sancto Epiphaniarum die sub Hymno videlicet

An-

Angelorum, ad Angelorum regem & regionem glorioso sine transiit, sicut in ipsius festi vigilia, propheticæ quo plenus erat spiritu, ipse prædixerat, eo ipso nos quod pro signo sui dederat vaticinij certiorans, quod nunquam videlicet diuinum cessare deberet obsequium in hoc loco, quod & extunc vsque in hæc tempora, sicut patet, eiusdem patris, vt credimus, meritis & obrentu in suo statu permanet & vigore. Spiritu igitur migrante ad cælos, corpusculum sancti patris in eo quod in præsentiarum cernitur sepulchro, deuotè reconditum innumeris mox cæpit virtute CHRISTI miraculis coruscare, cæcis viso restituto, quam pluribus contractis & claudis gressu, resolutione turgentibus & inflatis, Epilepticis, paralyticis, energumenis, Dæmoniacis, surdis, hæmorrhoidicis, ospitate potita, blasphemis vero punitis, igne tabescio, lepra & morte postremo quæ merebantur punitis & correctis, accedentibus vel agentibus aliquid circa ipsius tumulum fraudulenter sicut libro miraculorum ipsius plenius manifestatur. Cæterum inter virtutes & signa quæ diximus non debet hoc minimum reputari, quod cum aliquanto iam tempore, memoria sancti Patris ab hominibus intermissa fuerit & neglecta, nunc tandem tam crebra visitatione accedentium iam continuo renouatur, vt hoc quod de iusto per sapientem Ecclef. 35. scriptum est: Non recedet memoria eius, & nomen eius requiretur à generatione in generationem, ipso facto & euidentia in eo sit impletum. Propter quod profecto speramus, quod Deus omnipotens in suo famulo glorificari, & in se glorificare disponens eundem, omnes qui per ipsum DOMINI beneficia postulauerunt, pie fideliter & attente, misericorditer vel ad votum exauditus

Bbbb 2

diturus

dicurus sit vel ad fructum. Cursum ista perstrinximus & summatim, quatenus omnes qui Dei ac famuli sui Patrocinia postulaturi aduenerint, ipsius aliquantulum merita cognoscentes, exauditionis suæ fiduciam eo ipso concipi-

ant ampliorem apud DEVM, qui est bene-

dictus in sæcula sæculorum,

Amen.

VITA